

טיב הקהילה

ב"ד

פר' תרומה
ד' אדר א' תשפ"ב
 זמני הדלקת הנרות ומרצ"ש
הדרה"ג 4:40
מוצש"ק 5:55
ר"ת 6:34
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
סוק"ש א' 8:25 | **סוק"ת א' 9:34**
סוק"ש ב' 9:08 | **סוק"ת ב' 10:03**
הומנים לבי שיעון חודש
 גיליון מס':
606

יו"ל ע"י קהילת שבתי בית ד' משנכנס אדר מרבנים בשמחה
 בנישיאות מורנו ורבנו הרה"צ
 רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

צדקה כדבעי בכח האמונה

אחר יציאת מצרים הוסיף להוכיח שהוא זה הון ומפרנס, הוא זה המוציא לך מים מצור החלמיש והוא זה המאכלך מן במדבר כל זה תשכח ברבות הימים כשתתרגל לכן שהסיבות הטבעיים מניבים רווחים, ואמרת בלבבך פהי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה, ועל כן בשירותי לבי אלך ח"ו... על זה בא הכתוב להזהיר, כי כל זה הוא נסיון מן השמים, ועליך להחזיר תמיד את האמונה בהש"ת 'זכרת את ה' אלקיך כי הוא הנותן לך פח לעשות חיל וגו'. אולם אם לא תשכיל להבין שכל זה הוא נסיון הבחירה על זה מזהיר הכתוב בהמשך: 'והיה אם שכל את ה' אלקיך והלכת אחרי אלקים אחרים ועבדתם והשתחיתו להם, העדתי בכס היום כי אבד תאבדון'...

מאזהרה זו אנו רואים שמהלך מחשבתו של האדם הוא שרווחיו תלויים בסיבותיהם, וכתוצאה מכך, גם אם מקיים מצות צדקה, הרי זה בגדר 'נתבע ונותן' כלומר גם אם נותן הוא לפעמים בחבנית 'בעל כרחך', כי נדמה לו שמחסר את ממונו. ועבודה קשה היא לכוף את מהלך מחשבתו ולשנותה על ידי החדרת האמונה כי הקב"ה הוא הנותן לו הכח לעשות חיל. אולם כאמור זוהי החובה המוטלת על האדם, והיא אשר תביאנו לידי שמירת כל המצוות, ולידי מצות הצדקה כתיקונה.

מטעם זה גם רצה הקב"ה שכל בני ישראל ירימו תרומה למשכן ה', דוקא אחר שיחדירו את האמונה שכל הונם הוא מן השמים, כי ההכרה הזאת שהקב"ה מסבב הכל וכל מה שיש לאדם הוא משל גבוה, היא הנקודה המשלמת את האמונה. ורק אחר שיוכו בני ישראל להכרה זו יהיו רשאים שהקב"ה ישיר את שכנתו בתוכם.

מכאן גם נובע ענין נתינת המעשר והחומש לצדקה מכל ממון שמרויח האדם. כי בזה מוכיח את אמונתו שכל מעותיו שייכים לבורא, ולכן מפריש להקב"ה מכל סלע וסלע, ורק אחר כך מפרנס את עצמו עם הנותן.

זכיתי פעם לראות המחשה לאמונה בהירה זו, היה זה לפני הרבה שנים, נודמן לי כמה וכמה פעמים להיות נוכח בבית הכנסת 'בעל התניא' של חסידי חב"ד בשכונת 'מאה שערים', במוצאי שבתות, בשעה שהסבו החסידים לסעודת 'מלוא מלכה', והבחנתי שם ביהודי זקן בשם רבי יהודה לוי ז"ל שהוא המתעסק בהבאת הכנת כל המאכלים לסעודה זו, וראה ראיתי שנהג בעין טובה והביא מאכלים בהרחבה גדולה, והיה ניכר מתוך מעשיו שיש לו בזה כוונה מסוימת, כי לא היה ידוע לעיתוי נכסין שביכולתו לפזר מעות לרוב עבור סעודת מלוא מלכה.

באחד הפעמים העזתי ושאלתי לפשר הדבר, נענה ואמר לי, משימה זו כבר נטלתי עלי לפני הרבה שנים, ואכן מתחילה הבאתי מאכלים במידה בינונית כפי שהיה ביכולתו של אדם מן השורה להביא. אולם פעם שהיתי בארצות הברית, ונכנסתי אל הרבי מליובאוויטש זצ"ל, ולפלא שהרבי התענין דוקא אצלי, מי הוא המביא סעודת 'מלוא מלכה' בבית המדרש שבירושלים, וכשעניתי להרבי שאני הוא העוסק בזה, אמר לו הרבי: הנך טועה! לא אתה הוא הנותן, אלא הבורא יתברך - הוא זה שנותן הכל! אחר שהעמיד אותי הרבי על טעותי, נכנסו דבריו היטב באוזני, והאמנתי בהם באמונה שלימה, אז אמרתי בליבי שאם הקב"ה הוא זה הנותן, למה לי לקמץ על חשבוננו, ומאז התחלתי להביא בהרחבה גדולה...

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו לקחו את תרומותי: (כה, ב)

לכאורה כפל הכתוב את הציווי על הרמת התרומה ב' פעמים, ברישא אמר ויקחו לי תרומה ולאחר שאמר שקיחת התרומה תהיה מאת כל איש אשר ידבנו לבו סיים שוב תקחו את תרומתי וצריך ביאור מה כיוון בזה היתור? בנוסף יש להבין כוונת אומרו ויקחו' ולא אמר 'וירימו'.

ויש לומר שלא רצה הקב"ה שייבנו את משכנו כל עוד שאין בני ישראל חפצים בלב גמור להחיל מעותיהם למענו, וכדי שבני ישראל יבואו לידי זה הרצון היו צריכים להאמין באמונה שלימה שכל העושר הנמצא תחת ידיהם הוא 'מתנת שמים', ועל ידי זה יתעורר רצונם להשיב טובה תחת טובה, ולבנות להמטיב בית בתחנותים.

זהו שרמז הקב"ה בהציווי הראשון ויקחו לי תרומה וכאילו נאמר ויקחו לשון עבר, כי מתחילה עליהם לייחס את כל הונם שלקחו בעבר בעת 'יציאת מצרים' ובעת 'בית הים' אל הקב"ה, ויאמינו שכל זה הוא משלי תרומה לכם, כי מאת ה' היתה זאת להטיב להם ולהמשיך להם עושר וגדולה. ומתוך ידיעה זו יתעורר בהם הרצון לפזר ממונם בעבורו יתב' ויתקיים בהם 'מאת כל איש אשר ידבנו לבו' ואז תקחו מהם את תרומתי. ענין זה נאמר לשעתו ולדורות, אין האדם זוכה לקיים מצות צדקה כתיקונה אלא אם כן מרים את תרומתו בלב ונפש חפצה, אך כשעושה זאת רק מחמת ההכרח ושלא ברצון, אין זה 'נתינה' שלימה. אמנם אי אפשר לומר שאינו מקיים כלל מצות צדקה, אולם אין זו הצדקה המובחרת.

וכדי שיוכה האדם לידי נתינה בכל לב מוטל עליו להחזיר האמונה שכל הונו הוא מתנת שמים, ואף שלא השיג האדם את ממונו אלא אחר יגיעה גדולה, מוטל עליו לדעת כי כל פעולותיו להשגת ממונו היו מהשי"ת, הוא זה שהיה בסעדו לעשות את הפעולות הנדרשות להשגת ממונו, ועל כן מן הראוי שייכר לו טובה על כך ויפתח לבו וידו להטיב לבני רחומיו הנוקקים גם הם למתנה הגונה.

אמנם עבודה קשה היא זו, כי כשזוכה האדם להצלחה מסגור היצר את עיניו ומפתחו לייחס את הצלחתו בסיבות, זה מייחס הצלחתו בכשרונו הברון, וזה מייחסה למשא ומתנו עם האנשים הנכונים, כל אחד בסיבותיו שלו, ואז שוכחים כלל שיש מקור המוציא הסיבות.

והתורה עצמה (דברים ח, י-י) מעידה ומזהירה על כך. אחר שהתורה מדברת בשבחה של ארץ ישראל, היא מצוה את האדם (שם פסוק י'): 'ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה אשר נתן לך', כי עליו לייחס את כל הטובה להקב"ה, ותיכף (פסוקים יא-יז) ראתה התורה לנכון להזהיר שלא ייחס את ההצלחה אליו: 'השמר לך פן תשכח את ה' אלקיך לבלתי שמר מצותי משפטיו וחוקתי, אשר אנכי מצוך היום', והגורם לכך: 'פן תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה וישבת, ובקור וצאנך ירבין' כלומר, אחר שהאדם רואה לנגד עיניו כי עושרו תלוי בסיבות, הוא בונה בתים המניבה רווחים, ועדרי צאנו מתרבים ומניבים לו רווחים, כל זה גורם לזרם לבבך ושכחת את ה' אלקיך המוציאך מארץ מצרים', ושוב אינך תולה את הצלחותיך במי שהוכיח בעבר בעת 'יציאת מצרים' שהוא האדון על כל הטבעים וסיבותיהם, ובהמשך מפרט הכתוב איך שבעבר

טיב המערכת

מעשה חושב

כלנו מכירים את זה: אתה יושב בשיעור אבל באמת אתה לא שם.. אתה עומד בתפילה אבל בסוף התפילה לצערך הרב אין לך מושג איזו תפילה התפללת ומה אמרת, זה יכול לקרות לכל אחד, אבל ישנם דברים שאין אפשרות לעשותם בלי להיות סרוכז במאת האחוזים למשל יהלום אינו יכול ללטש יהלום בלי שיחשוב על מה שעושה גם הצורך אינו יכול להוציא מתחת ידו כלי או תכשיט יפה בלא שיתן את לבו ומחשבתו ויתרכז בהכנת הדבר, כך גם ברוחניות אי אפשר להתפלפל בלימוד, להקשות קושיות ולתרוץ תירוצים בזמן שחושבים על דברים אחרים ובכך האם הדבר הזה נשלט? האם אפשר שתמיד תהיה מחשבתנו זכה ונקייה?

בהכנת המשכן, פעמים כתוב לשון 'מעשה רוקם' ופעמים כתוב בלשון 'מעשה חושב', ובגמרא דרשו 'אמר רבי אלעזר שרוקמין במקום שחושבין, כלומר שבשביל בנין המשכן משה רבינו היה צריך לקחת דווקא אנשים שהיתה להם שליטה על מחשבותיהם ובזמן שהם רוקמים מחשבותיהם נמצאות עמם ולא במקום אחר.

בנין המשכן היה בשביל שישכין הקב"ה את שכנתו בתוכנו, כמו שכתוב 'אעשו לי מקדש ושכנתי בתוכם', וכדי שיהיה הבית ראוי להשכנת השכינה חייב שהעוסקים במלאכה יהיו שלמים במעשיהם יחד עם מחשבותיהם כן הדבר גם אצל כל אחד ואחד מאיתנו, כדי שנהיה ראויים להשכנת השכינה, שהשכינה תשרה עלינו, צריכים לשמור את המחשבות וכשאנו לומדים תורה, צריכים לרכז את כל המחשבה בלימוד התורה, וכשאנו מתפללים עלינו לרכז את מחשבותינו במילות התפילה, לכוון בפירוש המילות ולא מדובר כאן על כוונת גבוהות, אלא פשוט פשוט של המילים והעיקר הוא שמחשבותינו יהיו באותו מקום שאנו נמצאים כמו שאמר רבי נחמן מברסלב זע"א: שאתה נמצא במקום שמחשבותיך נמצאות, לכן עליך לוודא שהמחשבות שלך יהיו במקום שאתה רוצה להיות!

(עפי" טיב חזרה - תרומה)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיח
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
 ההודעות

קדושת המשכן בנפשות ישראל

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם: (כה, ח)

בחינות הקדושה שבמשכן כלולות בנפשות ישראל הנה ידוע דיוקו של האלשיך הקדוש על הנאמר 'ושכנתי בתוכם' בלשון רבים, דכין דקאי על המשכן שהוא יחיד הוה ליה למימר בלשון 'ושכנתי בתוכי' בלשון יחיד. ותירץ שכיזון הכתוב להורות שבאמצעות המשכן יזכה כל אחד מישראל להשראת השכינה. אולם יש לפרש על פי דרכו, שהכוונה שיעשו ישראל את עצמותם למשכן, והיינו שיטהרו ויקדשו את עצמם ואז יזכו שימשיך הקב"ה את שכנינו בתוכם. וכדבריו הבהירים של הגה"ק רבי חיים מוולז'ין ז"ל, בספרו 'נפש החיים' (שער א פרק ז), וז"ל: 'כי המשכן והמקדש היו כוללים כל הכחות והעולמות וכל הסדרי קדושות כולם. כל בתי וגנזיו עליונות וחדריו וכל כלי הקדש. כולם היו בדוגמה עליונה צלם דמות תבנית העולמות הקדושים וסדרי פרקי המרכבה' עכ"ל. ובהמשך מדמה את האיש הישראלי אל המשכן לענין זה וז"ל: ולכן האדם מעם הקדש שכולל גם כן כל סדרי בראשית וסדרי המרכבה כלל הבריאה כולה, הוא גם כן דוגמת ותבנית המשכן והמקדש וכל כליו, מכון בסדר התקשרות פרקי אבריו וגידיו וכל כחותיו, וכן מחלק בזוהר כלל תבנית המשכן וכליו, שהמה רמוזים כולם באדם אחד באחד יגשו כסדר עכ"ל.

עיקר קדושת המשכן בהאדם המתקדש

בהמשך דבריו מביא ה'נפש החיים' שם שיעקר קדושת המשכן הוא בהאדם המתקדש, והמשכן וכליו אינם כי אם אמצעים לרמז להאדם האיך להתקדש, והא לך לשונו: לזאת הרי כי דאי עיקר ענין הקדש והמקדש ושריית שכנינו יתברך הוא האדם שאם יתקדש עצמו כראוי בקיום המצוות כולן שהם תלויין גם כן בשורשן העליון בפרקי אברי השיעור קומה כביכול של כלל כל העולמות כולם. אז הוא עצמו המקדש ממש ובתוכו ה' יתברך שמו, כמ"ש (ירמיה ז) היכל ה' היכל ה' המה, וכמאמרם ז"ל ושכנתי בתוכם בתוכו לא נאמר אלא בתוכם כל... כי כן באמת שהצדיקים על ידי מעשיהם הרצויים לפניו יתברך, הן הם מקדש ה' ממש, ויש לומר על דרך זה הכתוב ועשו לי מקדש גו' ככל אשר אני מראה אותך וכו' וכן תעשו, ורז"ל דרשו (סנהדרין ט"ז) וכן תעשו לדורות, ולדרכינו יש לומר גם כן שרוצה לומר אל תחשבו שתכלית כוונתי הוא עשיית המקדש החיצוני, אלא תדעו שכל תכלית רצוני בתבנית המשכן וכל כליו, כולם קדושים ראויים ומוכנים להשרות את עצמיכם שתהיו אתם במעשיכם הרצויים כתבנית המשכן וכליו, כולם קדושים ראויים ומוכנים להשרות שכניתי בתוכם ממש, זהו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם דייקא שכל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן וגו', תכלית כוונתי שכן תעשו את עצמיכם, וכן אמר הוא יתברך שמו לשלמה אחר גמר בנין המקדש (מלכים א, ו) הבית הזה אשר אתה בונה הוא רק עם תלך בחתתי גו' ושכנתי בתוך בנין ישראל דייקא עכ"ל. כעין דבריו כתב גם רבינו הרמב"ל בספרו 'מסילת ישרים' (פרק כו) וז"ל: 'ענין הקדושה תחילתו עבודה וסופו גמול, תחילתו השתדלות וסופו מתנה' עכ"ל. כלומר, תחילתה היא עבודה לטהר ולקדש עצמו מכל הדברים שאינם לשם שמים, וזוהי ג"כ השתדלות להמשיך עליו השראת השכינה הקדושה. ואכן מועילה השתדלות זו להמשיך הקדושה מלעילא, וכשמשרה הקב"ה שכנינו על האדם הרי זה בבחינת 'גמול' ו'מתנה' כי התענוג העליון מזוי השכינה היא בחינת קדושת המשכן, ואין לך מתנה יקרה מזו.

עוד מדבריו שם מענין זה: 'אך הקדוש הדבק תמיד לאלקיו ונפשו מתהלכת בין המשכלות האמתיות באהבת בוראו ויראתו, הנה נחשב לו כאילו הוא מתהלך לפני ה' בארצות החיים עורנו פה בעולם הזה, והנה איש כזה הוא עצמו נחשב כמשכן, כמקדש וכמזבח, וכמאמרם זכרונם לברכה (בראשית רבה פ"ב, ו) 'יעל מעליו אלקים', האבות הן הן המרכבה. וכן אמרו הצדיקים הן הן המרכבה, כי השכינה שורה עליהם כמו שהיתה שורה במקדש. ומעתה המאכל שהם אוכלים הוא כקרבת שעולה על גבי האש' עכ"ל.

מאכלו של המתקדש כמאכלי קדשים

ובהמשך דבריו מביא ה'מסילת ישרים' שפעולותיו של המתקדש הם אכן פועלים מה שפועלים הכהנים בעבודתם במשכן והא לך לשונו: 'הנה האיש המתקדש בקדושת בוראו, אפילו מעשי הגשמיים חזורים להיות עניני קדושה ממש, וסימן, אכילת קדשים שהיא עצמה מצוות עשה, ואמרו זכרונם לברכה (ספרא

ויקרא י, יז) 'כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים'. עוד מדבריו שם מענין זה: 'המאכל והמשתה שהאיש הקדוש אוכל, עילוי הוא למאכל ההוא ולמשתה ההוא, כאילו נקרב על גבי המזבח ממש. והוא הענין שאמרו עליו חז"ל (כתובות קה) כל המביא דורון לתלמיד חכם כאילו הקריב ביכורים. וכן אמרו (יומא עא.) 'מלא גרונו של תלמידי חכמים יין' במקום נסכים, ואין הדבר הזה שיהיו התלמידי חכמים להוטים אחרי האכילה והשתיה חס וחלילה, שימלאו גרונם כמלעטי את הגרגון, אלא הענין הוא לפי הכונה שזכרתי, כי תלמידי חכמים הקדושים בדרכיהם ובכל מעשיהם, הנה הם ממש כמקדש וכמזבח, מפני שהשכינה שורה עליהם כמו שהיתה שורה במקדש ממש. והנה הנקרב להם כנקרב על גבי המזבח, ומילוי גרונו תחת מילוי הספלים' עכ"ל.

לגלות דרכי הקדושה מפרשיות המשכן וכליו

והנה כפי מה שהתקנו לעיל, באים כל עניני המשכן להורות את הדרכים האיך להתקדש, אם כן יש ענין להתבונן מה הם אלו הדרכים כשהוגים בפרשיות אלו, וראה דבריו של בעל ה'מאור ושמש' (בפרשת פקודי) אודות ענין זה, והא לך לשונו: 'משכן לעדות, ר"ל עשיתי משכן לתורה הקדושה שנקראת עדות, כדי להמשיך בכל דור ודור קדושת המשכן בעת לימודם הפרשיות אלו, אבל לזה צריך אדם התעוררות גדול בכל שנה ושנה בעת עוסקו בפרשיות אלו, וצריך ללמוד בכל שנה ביתר תשובה ואהבה ויראה משנה שעברה, כי בשנה העבר עדיין לא מצא הקדושה שהניח משה רבינו וכל ישראל במלאכת המשכן, ע"כ צריך כל אדם לפסול את הלימוד שלמד באשקדו, ולמצוא לו איזה חסרון בלימודו, וילמוד עתה ביתר שאת ועוז ותשובה יתירה, אולי ימצא הקדושה זו למשך עליו קדושת המשכן וכלים לקבל איזה השארת אלהותו ית"ש מזה' עכ"ל.

להמשיך הקדושה בכח עסק התורה

אולם גם כשאין אנו זוכים לעמוד על הדרכים המקדשים, מוטל עליו לדעת שעצם התורה הקדושה מקדשת את האדם בבחינת 'קדושת המשכן', ואעתיק לפניך את לשונו של הב"ח (בהלכות ברכת התורה) אודות הקדושה שאנו זוכים בה בזכות התורה, וז"ל: 'ונראה דכוונתו יתברך מעולם היתה שנהיה עוסקים בתורה כדי שתתעצם נשמתנו בעצמות ורוחניות וקדושת מקור מוצא התורה, ולכן נתן הקב"ה תורת אמת לישראל במתנה שלא שתתכח מאתו, כדי שתתדבק נשמתנו וגופנו ברמ"ח אברים ושס"ה גידים ברמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה שבתורה, ואם היו עוסקים בתורה על הכוונה הזאת, היו המה מרכבה היכל לשכנינו ית', שהיתה השכינה ממש בקרבם כהיכל ה' המה, ובקרבם ממש היתה השכינה קובעת דירתה, והארץ כולה היתה מאירה מכתבו, ובוהר על קישור לפמליא של מעלה עם פמליא של מטה, והיה המשכן אחד' עכ"ל. ועיי"ש שסיים בדברים נוראים, אשרי מי שלומדם. והשי"ת יזכנו שזוכה לזה. ויה"ר שזוכה לזה במהרה שכל אחד יהיה מעון להשראת השכינה וכמזבח, וזוכה שתהיה הקריאה מעוררת את הזמן, וזוכה שוב לאותן הימים שבהם עמד בית מקדשתנו ותפארתנו על מכונו.

הלכות סמיכות גאולה לתפילה

א. מי שלא נזדמנו לו תפילין, והוא מתירא שיעבור זמן קריאת שמע, קורא אותה בלא תפילין (מ"ב סק"ט).

ב. והוא הדין אם מתירא שיעבור זמן תפילה, מתפלל בלי תפילין, ותיכף כשיבואו אחר כך לידו באמצע היום או במנחה, יניחם ויאמר איזה מזמור (מ"ב סק"ט).

ג. וצריך להניחם מיד כשבאו לידו, כי אסור לעשות שום מלאכה קודם שיקיים המצוה המוטלת עליו (שעה"צ סק"ט).

ד. מי שאין לו תפילין בעת שהציבור מתפלל, צ"ע אם טוב יותר שיתפלל עם הציבור אף שהוא בלי תפילין, ואחר כך כשיגיעו התפילין לידו יקיים מצות תפילין לבד, או מוטב שיתעכב אחר תפילת הציבור כדי לשאול תפילין מחבירו כדי שיקרא קריאת שמע ויתפלל בתפילין, ופסק המ"א דמוטב שיתעכב אחר תפילת הציבור, וישאול תפילין כדי שיקרא קריאת שמע ויתפלל בתפילין (מ"ב סק"ט, וכ"כ בשו"ע הרב סי"א), וי"א דבשביל תפילה בציבור יש להקל בזה, ואף שיש מחמירים גם בזה, מ"מ יש על מי לסמוך (ש"ת מנחת יצחק ח"ב סי' ק"ו ועיי"ש).

ה. אין לענות קדיש וקדושה וכן ברכו ומודים בין גאולה לתפילה, ואסור להפסיק אפילו להיות שומע כעונה (שע"ת סק"ט), וי"א דישתוק ויכוין למה שאומר הש"ץ, כמו בתפילה (תהלה לדוד סי' ק"א אות א).

ו. אם מגביהין ספר תורה להראותו לציבור, לא ימתין להביט בספר התורה אפילו בשתיקה אחר שאמר גאל ישראל (באי"ח א שמות אות ט), ואפילו להרהר בדברי תורה בין גאולה לתפילה אסור (כה"ח פלאני סי' ט"ז ס"ד).

ז. ואם עדיין לא שמע קדושה או ברכו, כיצד הוא עושה, ממתין בשירה חדשה לאחר שאמר עושה פלא, כדי לענות (סי"ט ומ"ב סק"ט ג"א י"ב), ואפילו אם שוהה כדי לגמור את כולה אין בכך כלום (שו"ע הרב סי'). וי"א דטוב יותר להמתין בתהלות לא-ל עליון, ששם עומדים ע"פ הזוהר (ערה"ש ס"ט).

ח. וכל זה לכתחילה, אבל בדיעבד כל שלא אמר ברוך אתה ד' יכול לענות, ואחר שענה צריך להתחיל מראש שירה חדשה, או עכ"פ מצור ישראל שהוא תחילת הענין, ועוד טעם שצריך להתחיל ממש, כי לכתחילה צריך שיאמר מעין החתימה סמוך לחתימה (מ"ב סק"ט).

ט. וי"א דאין צריך לחזור ודוקא לתחילת שירה חדשה אלא לתחילת ענין, כגון אם הפסיק באמצע שירה חדשה חוזר לשירה חדשה, ואם הפסיק באמצע יחד כולם הודו וכו' חוזר לתחילת יחד כולם הודו וכו', ואם הפסיק באמצע ונאמר גואלנו ה' וכו' חוזר לתחילת ונאמר גואלנו ה', אבל אם הפסיק בין הים ובין יחד כולם, או בין ועד לבין ונאמר גואלנו ה' אין צריך לחזור כי אם למקום שפסק (כה"ח אות מ"א).

י. מי שהגיע לשמונה עשרה בעת שהציבור עומד לומר מודים, יראה לצמצם שיכרע בתחילת התפילה בעת שהציבור שוחין עצמן במודים (מ"ב סק"ט).

משנכנס אדם מרבין בשמחה (תענית כט.)

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

מחסום פתע

הסעתי את מורינו הרב גמליאל רבינוביץ שליט"א הביתה משיעור תורה שמסר, היציאה מרחבת החניה הייתה חסומה על ידי רכב שחנה באופן שחסם את הכניסה והיציאה. התפלננו כיצד אדם חוסם שעו ברכבו? המתנו בסבלנות לראות מה יקרה. כעבור דקות אחדות מצאו חברי השיעור שהחוסם השאיר על שמשת הרכב פתק קטן עם מספר הטלפון שלו במידה והוא חוסם משהו... התקשרנו למספר. בעודנו ממתנינים שיבוא לפנות את הרכב, הגיע לרחבת החניה אדם שעובר תקופה קשה מאוד בחייו והוא הגיע בדיוק מרחוק לקבל ברכה ופגש אותנו ברכב ממתנינים ליציאה מהחניה.

אילולי העיכוב הזה הוא לא היה מוצא אותנו בשעה שכה היה זקוק לחיוזק הזה...

סיפרנו לו שהיה עיכוב לא צפוי ביציאה מהחניה והכל עבורו. תוך כדי דיבור הרכב החוסם פינה את מקומו.

ראינו בעינינו את טיב ההשגחה. שמח הרב שמחה גדולה על עיכוב של ארבע דקות בערך ששימח יהודי שבור...

"שהרי לא תמיד רואים את סיבת העיכוב ועתה זכינו לראות בעיני בשר!""

בעל המעשה: כ.ה.

'ומכין מזון לכל בריותיו'

לקחתי שתי בחורים לשיחת חיוזק אצל אחד מגדולי הרבנים. אחרי השיחה היו הבחורים רעבים ורציתי לפנק אותם בסעודת מלווה מלכה בשרית כיאה לסעודת דוד המלך. מצאתי מקום טוב עם הכשר מהודר...

הזמנתי שלוש מנות כפי בקשתו של כל אחד וגם לעצמי הזמנתי. בעודי ממתין למנה שלי שאלתי את המוכר אם יוכל להוסיף למנה שלי מעט בשר מסוג אחר. אך הוא ענה בשלילה ואמר שמה שהזמנתי זה מה שאקבל. החזיתי לו בחום והמתנתי למנה שלי. בחור אחר טיפל במנה שלי והוא התנצל שבמנות בשר שהזמנתי היה חסר חתיכה קטנה ואם הוא יכול לפצות אותי בתוספת בשר מסוג אחר? הוא פינק לי את המנה בתוספת של אותו בשר שרציתי ובקשתי מהעובד השני אבל כאן הוא הוסיף מכל הלב ובשפע. הבחורים שהיו איתי היו בהלם מההשגחה הפרטית וכאשר סיפרתי לעובדים שם הם התרגשו וכמעט לא האמינו למזחה ההשגחה.

בעל המעשה: כ.ה.

הפענוין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזרן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

כתבת שיש לך ילדים - כמה חשובי בנים ישנם ל"ע בעולם!

כתבת שיש לך בית - כמה אנשים מסתובבים בעולם ללא קורת גג!

כתבת שיש לך פרנסה, אף כי איננה בשפע - אבל כמה אנשים אין להם אפילו כדי להרוויח את פת לחמם!

אלא מאי, הדירה קצת קטנה והפרנסה לא מספיק בשפע, נו, וכי בשביל זה כבר הפכת את עצמך למסכן, הסובל ורוטן כל היום!! - יש להחזיר את שמחת החיים בכל מצב שהוא!

בהיותו שרוי תמיד בשמחה עילאה, לא הניח לה לעצבות ולמרה שחורה להדיבק בו, והיתה בידו על כל דבר תשובה ניצחת מן המוכן!
• § • § •

סיפר לי איש חסיד נאמן, שבשנים הראשונות שלאחר השואה נכנס פעם בשבת קודש בעת מנחה וסעודה שלישית לבית מדרשו של מרן הגה"ק בעל 'יואל משה' מסטמאר זצוק"ל, הוא היה אברך ירא שמים ששמר על כל דרכי ומנהגי החסידים, כפי שראה בבית אבותיו מלפני השואה, וכחסידי נאמן היה לבוש בכל מלבושי השבת הנהוגים בחצרות חסידים, בשטיימל לראשו, קפוטת עם גארטל עבה, ובגרביים לבנות וכו'. - בני ירוק של הימים ההם בשנים שלאחר השואה היה זה עדיין מראה נדיר, כידוע גדול ירדת הדור באתם שנים בארה"ב, ולא נראו בחצרות חסידים רבים.

באמצע סעודה שלישית, בעת ששרו זמירות שבת קודש בדבקות ובנעימה, ראה האברך שבאפשרותו להתקרב יותר סמוך ונראה אצל הרבי, באותם זמנים עדיין לא היה ציבור גדול בטיש, ובהתעוררות התשובה ואהבת השבת והכיסופים אל הצדיק התקדם ממקומו עד שעמד סמוך ממש בדבקות קרבת הצדיק, שהיה נתון כולו באותה עת נעלה של 'יעוא דרעוין' בעבודת קונו והשתפכות נפשו לפני ה' אלקיו. והנה מה מאוד התפלא כשלתפע שם לב שהרבי רומז לו באצבעו הקדושה להתקרב יותר אליו, והיטה אוזנו לשמוע מה רוצה הרבי הקדוש לומר עתה באמצע דבקות הזמירות וכיסופי הקודש.

והנה לוחש לו הרבי אל תוך אזנו: תדע לך יקירי ואהובי, שאתה מביא לי כאן היום שמחה גדולה והנאה מרובה! בראותי אנשים חסידים כמותך, המשמרים על גחלת היהדות והחסידות בשלמות, ושאינך משנה כלום מן המלבוש שנהגו החסידים! - ועל השמחה הזו ששימחתני בשבתא קדישא הנני להעניק לך ברכה טובה, שתזכה גם אתה לשמחה של מצוה, ולעשות שמחות בביתך ברוב נחת דקדושה!
כך היו הצדיקים מוצאים תמיד דרכים ואופנים לעורר השמחה בכל עת ובכל מצב, כדי להביא השמחה למעלה, כי בשמחה למטה תתעורר השמחה לעילא כביכול.

• § • § •

בעיר הקודש ירושלים ת"ו התגוררה משפחה חשובה מן המשפחות המיוחסות שבישראל, שלדאבון לב היו חשובי בנים. שמונה עשרה שנים תמימות (!) אחרי חתונתם לא זכו לפני בטן, ואף על פי כן נראו תמיד האיש ואשתו רגועים ושלווים, ואף מתהלכים בשמחה, שמחים ומשמחים את הבריות.

שאלו פעם את האיש בהיותו כחמש עשרה שנה לאחר נישואיו והוא עדיין מתהלך עריי, כיצד מחזיק אתה כך בשמחה תמיד? ויתרה מזו: איך אתה מכניס את השמחה בביתך, לשמח תמיד את זוגתך העקרה?... ענה להם האיש, ופתח את פיו בחכמה: הסברתי לה לאשתי היקרה, שהמושג 'ילדים' הרי הוא מעין 'לוקוסוס'... ואין זה ממש דבר המוכרח לחיים עצמם, שכן אם היה זה צורך חיוני שאי אפשר לחיות בלעדיו הרי היה הקב"ה נותן זה לכולם, כשם שנותן לכולם אוויר לנשימה משום שאי אפשר בלעדיו. אלא שלאחד חסר מומן, לשני חסר דירה, לשלישי כבוד, ולנו חסר ילדים... ואם כן אין זה צריך לעצור את כל מהלך החיים, וניתן לחיות ולפעול בשמחה גם כשחסרים הילדים! וכמה וכמה גדולי תורה יזכחו שהיו חשובי בנים והנהיגו עולם ומלואו, גדלו והצלחו וגם עשו פרי בתורה ובקדושה כנודע.

כך היה האיש משגן זאת בביתו פעמים רבות, עד שהשתכנעה האישה, והשתדל תמיד להביא הרבה שמחה הביתה.

הם התנדבו לעזר ולסיעו בכמה מיני מצוות וצרכי רבים, בכל ערב שבת נסעה האשה הצדיקה לבית החולים 'הדסה' שבעין כרם, כדי לחלק לנשים החולות ערכת 'נרות שבת' בציוף מיני מתיקה לעונג שבת, ועורת להן בכל צרכיהן, ובעיקר כדי לעודד את רוחן ולשמח לב ונפש. ואכן ברבות השנים דווקא מתוך שמחתם וחזק רוחם נושעו, וכעבור שמונה עשרה שנים אחר הנישואין נולדו להם תאומים!

ידוע באחד ששלח מכתב לרבו שליט"א שהוא סובל הרבה מדחקות ועניות.

ענה לו הרבי בתשובתו: איני מבין, כתבת שיש לך אשה - בא וראה, כמה רווקים ישנם על פני כדור הארץ המסתובבים שנים ואינם מוצאים שידוך!

להבין מעט טעם שגב גדולתו ושמחתו הנפלאה של חג הפורים יתור משאר מועדים, והלא בכולם נצטוונו במצות השמחה כד"א (דברים טז, יד) "ושמחת בחגך וגו'", ומאי טעמא גדלה מעלת הפורים להזרז אורו אל כל החדש כולו שכולו נהפך מ'יגון לשמחה ומאבל ליום טוב', ותיכף משנכנס אדר מרבין בשמחה, ולא מצינו כן בשאר מועדי השנה שמיד עם תחילת כניסת החדש שיש בו מועד תחל לנוהג שמחתו.

והנראה בזה, על פי המבואר בסוגיא דשבת (פח). שמתחילה באתן תורה שבסיני כפה הקב"ה עליהם החר כגיגית, וקבלוה בכפייה ובאונס, ורק בחג הפורים "הדור קבלוה מאהבה". מחמת האהבה הגדולה שאהבו ישראל להשי"ת בנסים הגדולים שנעשו עמם בחג הפורים, כאשר "ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלקינו" (תהלים צח, ג - מגילה יא.), ובגודל אהבת הנס שנעשה להם קבלו התורה באהבה וברצון.

גם שמדרגת קבלת התורה דסיני גבוהה לאין ערוך ממה שקבלוה בפורים, ששם בקולות וברקיקים וקול שופר חזק של גילוי שכונה במאמר (שמות כ, ב) "אנכי ה' אלקיך וגו'". והשיגו אז מדרגות עצומים בקבלת אפי שכונתא קדישא בדבקות אלקים חיים, כמדרגת מלאכי השרת ממש (פרד"א פמ"ו). ואף על פי כן לא החזיק כי אם ארבעים יום בלבד, עד שהמרה נפלו בחטא העגל, מחמת שהיה הכל בכפייה.

מה שאין כן בחג הפורים, כאשר הדור קבלוה מאהבת הנס שנעשה להם, והצילם הקב"ה בהשגחתו עליהם ממוות לחיים לא נפלו ממדרגתם. ואף כי שם לא היה בגילוי כל כך כמו בסיני, רק היה הכל בהסתור מוצנע בדרכי הטבע, כנודע שמהאי טעמא לא נכתב שמו יתברך בגלוי במגילת אסתר. - אף על פי כן האהבה הגדולה שהיה לישראל אז, האירה בלבבם לקבל התורה בשמחה באהבה וברצון. נרמז בפסוק (אסתר ח, טז) "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר", כי במקום שיש אהבה יש שמחה!

וזה סוד שמחת חודש אדר וחג הפורים, לחגוג אותו באהבה גלויה, אהבת השם יתברך אהבת התורה ואהבת ישראל. לקרב לב ישראל באהבה ובשמחה לאביהם שבשמים. - ובעמדתו כה בימי תיקון שובבי"ם ת"ת נודע מה שהאריכו גורי האר"י ז"ל ותלמידי הבעש"ט הק' ז"ע, בתיקון הגדול של שמחה של מצוה לכל פגמי הנפש והנשמה, שמיביאה לתשובה מאהבה, שבכוחה להפוך זדונות לזכויות! עבדו את ה' בשמחה - משנכנס אדר מרבנים בשמחה!

[טיב המועדים - פורים]

• § • § •

אחד מגדולי התלמידי חכמים בעיני"ק צפת ת"ו היה מוה"ר רבי שמואל לוריא זצ"ל, בר אוריין ובר אבהן, מנקה הדעת בצפת של מעלה.

הוא היה איש של שמחה, בסביבתו שרתה תמיד מידת השמחה, בכל דבר ובכל מקרה היה מוציא ומגלה את החלק הטוב והיפה שבו, ולא נתן לעצבות והמרה שחורה להתקרב בתחומו. וכך היה מחזק תדיר אנשים נדכאים ושבורי לב במילה טובה של עידוד, שיש בה כדי להפיח התקווה ולהחזיר את האמונה והביטחון בלב.

בהיותו אף פעיל מלא שמחה ועשייה היה מרבה בנסיעותיו אל המקומות הקדושים, ופוקד מעת לעת את הצינונים המקודשים שבהרי הגליל, מקום קבורת נגאים ואמוראים ושאר צדיקי עליון הספונים וטמונים שם, והיה נוטל עימו גם הזכרות שונות להתפלל ולהעתיק בעדם לישועה ולרפואה.

לאחר שנים משהזדקן ר' שמואל, הוא הלך ונחלש, כוחותיו תשו ושבו לא היה כוחו במוותו לקום ולנסוע כדרכו תמיד. הוא החל להפחית בנסיעותיו, מתחילה ניסה לנסוע רק למקומות הקרובים, עד שעם הזמן הפסיק את כל נסיעותיו.

האברכים הצעירים שהיו רגילים לראותו תדיר בפעילותו, כאשר תמיד היה או בדרך יציאתו אל הנסיעה, או בדרך חזרתו... סנטו בו בשאלתם: נו ר' שמואל, כיצד מתחזקים עתה, בלי הנסיעות התכופות אל המקומות הקדושים?!

חיך אליהם ר' שמואל, והחזיר להם בשינונית: אתם בוודאי תתפלאו לשמוע, אבל עדיין יש לי את המקומות הקדושים' שלי! הלא הם, השולחן שלי, המיטה שלי, ארון הספרים... - כל אלו הינם מקומות קדושים ומקודשים, שבהם עובד אני את בוראי! ובכל מקום שאיש ישראל משמש את קונו ועובדו בשמחה, הרי זה נעשה מקום קדוש! ושפתי פי חכם הן.

אחד מזמני וחשובי חסידי סלונים שבירושלים של מעלה היה הרב קסטל זצ"ל, הוא היה יושב ומספר הרבה ממה שראו עיניו בדור הקודם, כאשר עוד זכה להכיר צדיקי עולם וחסידי קמאי המלאים ברוח קדומים.

באחת השיחות דיבר על ימי נעורו בשיבה הקדושה, בין הדברים סיפר על בחור אחד שהגיע ללמוד בשיבה אבל הוא לא הבין כל כך את תלמודו, בלשון המעטה... אף על פי כן זה לא נזע ממנו להשכים לבית המדרש מדי יום ביומו, ולאחר ברכת התורה בדחילו ורחימו פתח את הגמרא, והחל את חוק לימודיו בהתלהבות נפלאה, תוך שהוא זועק את תיבות הגמרא הקדושה בקול רעש גדול! בלי שהבין מתוך מה שקורא כמעט כלום... אינו יודע בין ימינו לשמאלו, היכן היא קושיא והיכן הוא תירוץ, היכן צריך לתת פסיק, והיכן היא הגקודה...

[על דרך משל, כשלמדו לפני חג הפסח סדר הכנה לקראת ליל הסדר, ראה כמה בחורים הלומדים 'הגדה של פסח', וחשקה נפשו גם כן להכין עצמו בסילודין לקראת החג הקדוש הממשמש ובא. הוא פתח אפוא את ההגדה והחל קורא בקול רם והתלהבות גדולה (ד"ה מתחילה עובדי עב"י): "ישְׁרָאֵל אֶבְרָהָם - הַנֶּהְרָה יְשִׁבּוּ! אֶבְרָהָם יְכַמְּרֵם מֵעוֹלָם! - תַּרְחַם אֶבְרָהָם וְאַבְרָהָם! - נְחֹר וְעֶבְרָהוּ!..." וכן על זה הדרך].

בצעקותיו הרמות היה מפריע לשאר הבחורים בתלמודם, היכל הישיבה לא היה גדול, והתלמידים ישבו צפופים יחדיו בלימוד החברותות, כשקול נגינתו של אותו בחור נישא ברמה בכל רחבי בית המדרש.

באחת ההזדמנויות נשאל על ידי חבריו, מדוע צועק אתה כל כך בתלמודך, כאשר בין כך אינך מבין מה שאתה לומד?

ענה להם הבורח הצדיק ברוח נסערה, הלא מהו כל הבן אדם, בסך הכל שק מלא עצמות, ותו לא מידי! [וואס איז דא גאנצע מענטש, א'זאק פול מיט בעינער...]. והנה שק מלא עצמות שפל זה זוכה להוציא במו פני תיבות מתוך הגמרא הקדושה: "אמר אביי! אמר רבא!", כיצד אוכל להחריש בזכות עצומה ונוראה שכזו? מיד כשאני פותח את הפה של השק הזה, ומתחיל לומר את המילים הקדושות, גואה לבי בהתלהבות ושמחתי העצומה גדולה עד לב שמים!

על אחת כמה וכמה, סיים הרב קסטל את סיפורו, איזו שמחה גדולה צריך אדם לשמוח כשכך זוכה להבין את מה שלומד, ותלמודו מאיר וזורח בליבו ובמוחו. הרי באותה שעה שראשו ומאווייו נתונים בהגיין תורה הק' נעשה שכלו אחד עם שכל התורה, והרי הוא ית' ותורתו חד! ומתעורר בכך ייחוד עליון נורא של 'קוב"ה אורייתא וישראל חד הוא' (זוה"ק ח"ג עג.) בייחוד אחד ממש! כמה שמחה עצומה צריך שיתמלא לבבו בייחוד מופלא זה! § • § •

אולם האירועים שבאחד התלמודי תורה שעל טהרת הקודש של ירושלים עיר הקודש רעש וגעש, תכונת החגיגה ניכרה היטב, אווירת השמחה הגדולה מלאה היתה מפה אל פה. - היה זה יום חגם הגדול של חתני 'חומש סעודה', הנערכת מדי שנה בשמחה גדולה ומפוארת, כמנהג היפה שנופץ בשנים האחרונות, לערוך שמחה זו בעסק גדול.

אחד מרובני ירושלים שהוזמן לזו השמחה, להשתתף בה ולשאת מדברותיו לרגל שמחת נכדו שהיה בין חתני השמחה, הגיע אל המקום בליווי נהגו האישי, מן הבחורים המצויים לדאבון לב ברחובות קריה שנשט את ספסל הלימודים בשיבה, הנקרא 'נושר' רחמנא ליצלן.

בתום האירוע המפעים, שעלה בסייעתא דשמיא בהצלחה

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט

ספר שער הכונות עם פירוש טוב הרש"י. עם הסדרה הוא תוכל כנ"ד ליכנס לכל מעמד כאירא נילאה ובתענג דוחני לחוש את אור המועד. פסקה, פפירה, סעטועית, בין המצרים, ראש השנה, יום הכיפורים, סוכות, חנוכה, פורים.

יפה, יצא הרב אל הרכב לשוב לביתו. והנה רואה הוא את פני הנהג - הבחור - המלווה, כשהוא נסער מאד, מרוב התרגשות נראה שכמעט פורץ הוא בכבי נסער. שאל הרב הצדיק את הבחור ברוב חיבה ואהבה מה אידע עימו, שמא אינו חש בטוב, ועל מה היא ההתרגשות הגדולה?

ברוך השם! אמר הבחור, חש אני בטוב, וכבר יוצאים אנו לנסיעתנו, אבל הנני נרגש מאד ממראה חתני השמחה, הילדים הטהורים והקדושים תינוקות של בית רבן, שפניהם זורחות באור יקרות ומפיקות קדושה עצומה! וכראותי את נכדו הרך והטהור של הרב ניגש לקבל את החומש עם הכתר המבהיק שעל ראשו, ועם החיוך המלא תום וזן על שפתי, התעורר מאד לבי בקרבי, והרהרתי לעצמי שאם היו עורכים גם לי כזו 'חומש סעודה', לא הייתי מגיע לאן שהגעתי... זה היה מחזירי בי אהבת תורה ויראת שמים אין קץ! הרב הצדיק ניצל את 'שעת הכושר' שהזדמנה לפניו, כשליבו של הבחור נפתח באתערותא דלתתא לתשובה וקרבת אלקים טוב, ונכנס עמו בשיחה נעימה מתוך קירוב הלבבות שלעולם לא מאוחר לאיש ישראל, ותמיד ניתן לשוב ולהתחדש כקטן שנולד!

וכי מתי חושב אתה נערכה 'מסיבת החומש' של התנא האלקי רבי עקיבא? - שאל הרב את הבחור במפגיע.

אינני יודע! - הודה הבחור. בגיל ארבעים! - הפתיעו הרב, כאשר מפורש הוא באבות דרבי נתן (פ"ו מ"ב), זוה"ל: "מה היה תחילתו של רבי עקיבא, אמרו בן ארבעים שנה היה ולא שנה כלום! פעם אחת היה עומד על פי הבאר, אמר מי חקק אבן זו, אמרו לא המים שתדיר נופלים עליה בכל יום. אמרו לו, עקיבא, אי אתה קורא (איוב יד, יט) 'אבנים שחקו מים'. מיד היה רבי עקיבא דן קל וחומר בעצמו, מה רך פסל את הקשה, דברי תורה שקשה כברזל על אחת כמה וכמה שיחקקו את לבי שהוא בשר ודם. - מיד חזר ללמוד תורה. הלך הוא ובנו וישבו אצל מלמדי תינוקות, אמר לו רבי למדני תורה, אחז רבי עקיבא בראש הלוח ובנו בראש הלוח, כתב לו 'אלף בית' ולמדו, 'אלף תי' ולמדו, תורת כהנים ולמדו, היה לומד והולך עד שלמד כל התורה כולה" ע"כ.

הרי לך, סיים הרב, שלעולם לא מאוחר! וגם בחור בגילך יכול להתקרב בלב שמח ללימוד התורה. תן תודה להש"י שהתעורר ללבך בתשובה, בזכות השמחה הגדולה של תינוקות של בית רבן, והתקן עצמך לשוב בתשובה ולעסוק בתורה כראוי!

ואכן, דברים היוצאים מן הלב נכנסו אל הלב, הבחור לקח את הדברים לתשומת ליבו, קבע עצמו לתלמוד תורה ויראת שמים, ושב אל ה' ואל תורתו הקדושה באהבה ובשמחה.

ולמד על הכלל כולו יצא, שנלמד מטיב עובדא זו, כמה חשובה היא מסיבת 'חומש סעודה' לילדי התלמוד תורה. וכמה שאר המסיבות והסיומים, ושלא האירועים וחלוקת פרסים הנהוגים בימינו בתלמודי תורה הטובים והמצוינים, שיש לערכם בתפארת הרצויה, כדי להחזיר בלב התלמידים את אהבת התורה וגודל חשיבותה, להגדיל תורה ולהאדירה! § • § •

סיפר לי איש נאמן, שבימי בחרותו הפליג אל העיר 'מנצ'סטער' שבאנגליה, כדי ללמוד בשיבתו המפורסמת של הרב סגל זצ"ל, שהיה ראש ישיבה ידוע ומפורסם, אחד מגדולי קברניטי הדור, וממקימי עולה של תורה באנגליה. והוא אשר ייסד את תקנת הלימוד שהתקבלה בכל תפוצות ישראל בשתי הלכות לשון הרע בכל יום, בספר הק' 'חפץ חיים - שמירת הלשון'.

מאות תלמידים צורבים צעירים מילאו את היכל הישיבה הקדושה כשהגיע אותו בחור בן י"ד שנה ללימודי בשיבה, האווירה והרוח היו ספוגים ומלאים תורה ויראת שמים, כראוי וכיאות לבית היוצר של גידולים של תורה. בהיותו מן הצעירים שבחבורה, היה כולו נפעם ונרגש בתקופה הראשונה מן המהפכה הגדולה שנעשתה בחיי הפרטיים, כשפתאום הוא כבר 'ישיבה בחור!' ובבת אחת נהפך מן 'הגדולים' ביותר שבחיידר לצעירים והקטנים ביותר בשיביבה...

והנה באותה תקופה של ימי הראשונים בשיבה, באחד מימי קריאת התורה של שני וחמישי, נקרא הבחור לעלות לתורה! ובהיותו בחור צעיר חדש וביישן, חטף את הברכות בשקט ובחופזה... כדרכם של הבחורים הקטנים המתביישים בעליה לתורה. בקושי התחיל לומר את ה'ברכו' וכבר סיים את הברכה, במלמול חלש כשכמעט אין קולו נשמע כלום...

לאחר התפילה ניגש אליו ראש הישיבה הצדיק, וברכו בברכת 'צפרא טבא' חביבה, זו היתה לו הפעם הראשונה שראש הישיבה בעצמו מדבר עימו. הראש ישיבה קרבו וחייבו, ואחר שהחליף עימו כמה מילים שאלו בחביבות: אמור נא לי טייערער בחור, אילו היה אדם נתון לך מיליון דולר (11,000,000\$), כיצד היית מברכו בברכת התורה? האם היית ממלמל לו יישר כוח חטוף בחפזה מתחת האף... או שמא היית עונה זאת בקול ומכל הלב?!

הרי בעלייתך לתורה ובברכתך את ברכות התורה מודה אתה לבורא עולם על עצם הזכות הגדולה שנפלה בחלקך בלימוד התורה הקדושה! ומברך חזק 'אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו וכו'. הרי יש לומר זאת בשמחה גדולה ועצומה, ובמתינות היטב מילה במילה!

והידי בפני אותו תלמיד, שכל ימי חייו מלווים אותו דבריו אלו של הראש ישיבה הצדיק, שהחזיר בליבו פנימה אהבת התורה שמחתה וחשיבותה. ובכל פעם שעולה לתורה ומברך 'אשר בחר' נתפס מחדש ברטט של הודאה והכרת הטוב, ומתעורר בשמחה עצומה.

עברו את ה' בשמחה!

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל המצ"ב

Table with 6 columns: Name, Address, Phone Number, Email, etc. Includes names like גרפצ'יק, קשת הרשת, גרפצ'יק, לע"י מרת חיה, שרה שיינדל, האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו, יוסף בן, לע"י מרת, לע"י יעקב, etc.